

I SLOBODA IZRAŽAVANJA

U periodu na koji se ovaj monitoring izveštaj odnosi, zabeleženo je više slučajeva koji ukazuju na moguće povrede slobode izražavanja.

1. *Pretnje i pritisci*

1.1. Radio televizija Vojvodine objavila je 4. jula da je njihovog novinara Nenada Jovićevića i snimatelja Lasla Raca, dok su snimali požar u radionici preduzeća Agro-Lend u Bečeju, verbalno i fizički napao vlasnik tog preduzeća, Roland Sabolčki. Sabolčki je, kako je preneo RTV, uz psovke i pretnje, prvo snimatelja sa trotoara ispred radionice odgurao na put, a potom pokušao i da mu otme kameru, u čemu je sprečen intervencijom policije. Novinarska udruženja osudila su napad i insistirala na tome da ovaj i svaki napad na novinare bude valjano sankcionisan, kako bi se i na taj način poslala poruka da je sa praksom koja je ohrabivala napade na novinare, tako što napadači ili nisu bivali otkriveni, ili su, ako i budu otkriveni, kažnjavani samo simbolično, napokon gotovo. Nekoliko dana kasnije, Roland Sabolčki obratio se pismom upravi Radio-televizije Vojvodina, u kojem se izvinjava zbog svog postupka. Sabolčki u pismu, za koje je tražio da bude objavljeno, ističe da je požar u radionici bio najteži trenutak u njegovom životu, ali da to ne predstavlja opravdanje za njegovo ponašanje.

Mediji su preneli da je zbog velikog broja buradi sa uljem u radionici u kojoj je izbio požar, moglo doći do ozbiljne tragedije. Nesporno je da je javnost imala opravdani interes da o ovome bude obavještena. Zakon o javnom informisanju predviđa da niko ne sme da ograničava slobodu javnog informisanja nijednim načinom podesnim da ograniči slobodan protok ideja, informacija i mišljenja, a posebno da ne sme vršiti bilo kakav fizički ili drugi pritisak na javno glasilo i njegovo osoblje, kao ni uticaj podesan da ih omete u obavljanju posla. Kako iz konteksta proizilazi da je Sabolčki zapravo imao nameru da spreči emitovanje snimka u televizijskom programu, to je važno napomenuti da je Krivičnim zakonikom, u članu 149. stav 2, neovlašćeno sprečavanje ili ometanje emitovanja televizijskog programa sankcionisano kao krivično delo novčanom kaznom ili zatvorom do jedne godine. Do zaključenja ovog izveštaja nije saopšteno da li je i kakav postupak nadležno tužilaštvo pokrenulo. U svakom slučaju, činjenica da se Roland Sabolčki izvinio upravi Radio-televizije Vojvodina zbog svog postupka, te da je naveo da za takvo ponašanje nije imao nikakvo opravdanje, mogla bi da svedoči o jačanju svesti o značaju slobode

izražavanja, te o društvenoj neprihvatljivosti napada na novinarske ekipe koje izveštavaju o stvarima od javnog interesa, bez obzira na konkretne okolnosti.

U periodu na koji se ovaj izveštaj odnosi, bili smo svedoci još jednog, doduše polovičnog izvinjenja novinaru i redakciji, konkretno, novinarki Olji Bečković i Televiziji B92. Naime, lider jedne od stranaka nove parlamentarne većine, Velimir Ilić, koji je na konferenciji za štampu održanoj 17. jula, optužio Televiziju B92 da vodi medijsku hajku protiv njega, a za novinarku Olju Bečković rekao da „nije zdrava“ i da je treba „pravno prevaspitati“, izjavio je dva dana kasnije da, iako i dalje smatra da se protiv njegovih saradnika i njega lično na toj televiziji vodi „politička hajka“, priznaje da je burno reagovao i izvinjava se „i TV B92 i gospođi Bečković“. Desetak dana kasnije, Velimir Ilić izabran je za ministra građevinarstva i urbanizma u novoj Vladi Republike Srbije, a skupštinska većina nije smatrala da Ilićevi, više puta ponovljeni napadi na medije i novinare, predstavljaju bilo kakvu smetnju da mu se poveri odgovorna javna funkcija. Podsetimo, pre samo nekoliko meseci, Ilić je nepravdosnažno osuđen da novinaru Vladimiru Ješiću plati naknadu štete povodom napada i uvreda tokom snimanja intervjua 2003. godine. Ovaj političar ima dugu istoriju uvreda i pretnji na račun i Olje Bečković i B92, ali i drugih medija i novinara, te njegovo najnovije imenovanje svakako daje razlog za zabrinutost da se odnos vlasti i novinara neće promeniti ni sa dolaskom nove vladajuće koalicije na vlast u Srbiji.

1.2. Ljiški informativni servis saopštio je 12. jula da je novinarka Mira Kojić, saradnica Revije „Kolubara“ i dugogodišnja dopisnica „Napreda“ iz Valjeva, izbačena sa prve sednice Opštinskog veća Ljiga u novom sazivu. Servis je preneo da je Mira Kojić, čim je ušla u prostoriju u kojoj se sednica održavala, predsedavajući Opštinskog veća, Miodrag Starčević, obavestio da je sednica zatvorena za javnost i pozvao da napusti prostoriju. Pošto je novinarka tražila da na sednici, radi fotografisanja članova Opštinskog veća, ostane koliko i ekipa Televizije Ljig, stanice čiji se program distribuira u lokalnom kablovskom sistemu bez dozvole Republičke radiodifuzne agencije, Starčević je pozvao policiju da je sa sednice udalji. Na zahtev novinarke da se i ostali članovi Opštinskog veća izjasne o njenom izbacivanju, oni su to i učinili, donevši jednoglasnu odluku o njenom udaljavanju sa sednice. Vladajuću većinu u Ljigu čine članovi Socijalističke partije Srbije, Nove Srbije, Ujedinjenih regiona Srbije, Demokratske stranke Srbije i Srpske radikalne stranke.

Za opštinska veća, kao organe lokalne samouprave, kao uostalom i za sve državne organe i organizacije, organe teritorijalne autonomije, javne službe i javna preduzeća, poslanike i odbornike, važi obaveza propisana Zakonom o javnom informisanju da informacije o svome

radu učine dostupnim za javnost i to pod jednakim uslovima za sve novinare i sva javna glasila. U konkretnom slučaju Opštinskog veća u Ljigu, ne samo da se uopšte ne vidi da li su postojali i koji su mogli biti razlozi zatvaranja sednice za javnost i predstavnike medija, već je očigledno došlo i do zakonom izričito zabranjene diskriminacije novinara i medija, budući da jedna ekipa, ekipa Televizije Ljig, pri čemu se još radi i o mediju koji program emituje kablovski bez odgovarajuće dozvole što je u izričitoj suprotnosti sa odredbama Zakona o radiodifuziji, slobodno snima sednicu sa koje je novinarka Mira Kojić izbačena. Kako slučajevi, kao ovaj u Ljigu, nisu retki, može se zaključiti da važeći pravni okvir u Srbiji, i pored toga što propisuje obavezu da se informacije o radu organa lokalne samouprave, ali i drugih državnih organa, učine dostupnim za javnost pod jednakim uslovima za sve novinare i sva javna glasila, zapravo oskudeva u mehanizmima koji bi obezbedili da se ta obaveza dosledno poštuje. Bez utvrđivanja odgovornosti za ovakva kršenja zakona i bez adekvatnog sankcionisanja odgovornih, zabrana diskriminacije novinara i medija i obaveza transparentnosti državnih organa i organa lokalne samouprave u svom radu, pretila da ostane samo deklarativna i zavisna isključivo od dobre volje pojedinačnih nosilaca javnih funkcija.

2. Sudski postupci

2.1. Nezavisno udruženje novinara Srbije, saopštenjem objavljenim početkom jula, protestovalo je povodom neshvatljivo dugog trajanja sudskog postupka u kojem treba da bude utvrđena odgovornost za slučaj iz juna 2000. godine, kada je Produkcijskoj grupi „Mreža“ oduzeta kamera na ulici u centru Zemuna. Tada su novinarki PG „Mreža“, Snežani Stojadinović, i snimatelju Aleksandru Kostiću, dok su snimali prilog o napadu na fotokopirnicu Ljubomira Rankova, dvojica pripadnika obezbeđenja Srpske radikalne stranke oduzela kasetu sa snimljenim materijalom i kameru i odnela ih u obližnje sedište Srpske radikalne stranke, uz objašnjenje da će kamera biti vraćena čim se u sedištu stranke pogleda snimljeni materijal. Nekih pola sata kasnije, pred policijom koju je PG Mreža pozvala, očevici su prepoznali jednog od dvojice pripadnika obezbeđenja, kako izlazi iz sedišta Srpske radikalne stranke u pratnji visokog funkcionera stranke, tada ministra saobraćaja u Vladi Republike Srbije, Dragana Todorovića. U optužnici koja je povodom ovog slučaja podignuta u novembru 2001. godine, protiv Branislava Gavrilovića i Nebojše Gavranova, tadašnje Okružno tužilaštvo je oduzimanje kamere tretiralo kao tešku krađu, ne ispitavši da li je i ko iz Srpske radikalne stranke, u čije sedište je kamera odneta, dao nalog da se kamera oduzme. U saopštenju NUNS-a navodi se da se jedanaest godina i sedam meseci nakon podizanja optužnice, te nakon zakazivanja 37 pretresa i tri obavljena veštačenja, postupku i dalje ne nazire kraj.

Postupak koji se vodi protiv okrivljenih za oduzimanje kamere Produkcijske grupe „Mreža“, grubo oslikava nedelotvornost sudske zaštite slobode izražavanja u Srbiji. Ekipe Produkcijske grupe „Mreža“ snimala je u junu 2000. godine izjave Ljubomira Rankova i novinara Dragana Stojovića, tada predsednika i potpredsednika Saveza nezavisnih građana za Zemun, ispred fotokopirnice Ljubomira Rankova, koja je, kako se sumnjalo, zbog umnožavanja kritičkih materijala prema radikalnoj opštinskoj vlasti u Zemunu, bila napadnuta prethodnog dana. Istraga koja je vođena, kao i suđenje koje je usledilo i još traje, zanemarila je činjenicu da okrivljeni, kao pripadnici stranačkog obezbeđenja, verovatno nisu radili samoinicijativno, već po nalogu nekoga od stranačkih funkcionera. Tako imamo još jedan od, u Srbiji inače brojnih slučajeva, u kojima se postupci povodom napada na novinare, oduzimanja ili uništavanja njihove opreme, i kada se vode, vode samo protiv neposrednih izvršilaca, a ne i protiv nalogodavaca i podstrekača. Kada se svemu tome doda i sama činjenica da se postupak vodi već duže od decenije, a da još nema ni prvostepene, a kamoli pravnosnažne odluke, utisak o neefikasnosti sudske zaštite slobode izražavanja u Srbiji postaje više nego poražavajući. Poređenja radi, protiv Dragana Stojovića koji je u ovom postupku saslušan kao svedok, budući da je spornog dana bio jedno od lica koje je Produkcijaska grupe „Mreža“ u vreme oduzimanja kamere intervjuisala, i koji je nakon jednog od neodržanih pretresa 2002. godine objavio tekst u kome je ukazao da bi Dragan Todorović mogao da bude nalogodavac oduzimanja kamere, budući da je kao visoki funkcioner stranke nesporno bio u sedištu stranke spornog dana, kao i da mu je jedan od okrivljenih bio lični telohranitelj, postupci po dve tužbe koje je Todorović tim povodom podneo, davno su okončani. Po Todorovićevoj privatnoj krivičnoj tužbi za klevetu, Stojković je oslobođen, ali je u parnici za naknadu štete osuđen prvo da Todoroviću plati 500.000,00 dinara, da bi taj iznos u postupku po žalbi bio smanjen na 350.000,00 dinara, a u postupku po reviziji dodatno smanjen na 200.000,00 dinara. Prvostepena presuda doneta je 2006. godine, presuda po žalbi 2008, a po reviziji 2009. godine. Za sve to vreme, krivični postupak protiv lica okrivljenih da su oduzela kameru i dalje traje. Zbog toga, padoksalno, 12 godina nakon incidenta, jedini koji je u međuvremenu pravnosnažno osuđen da bilo šta plati u vezi sa oduzimanjem kamere, nije ni nalogodavac njenog oduzimanja, koji je sve vreme ostao nepoznat, niti neposredni izvršioci koji su poznati ali se ili ne odazivaju na sudske pozive ili pozivaju na nesposobnost da prate suđenje, već samo novinar koga su njegove kolege iz Produkcijske grupe „Mreža“ intervjuisale neposredno pre oduzimanja kamere.

2.2. Asocijacija nezavisnih elektronskih medija (ANEM), Nezavisno udruženje novinara Srbije (NUNS) i Nezavisno društvo novinara Vojvodine (NDNV) protestovali su 12. jula povodom presude kojom su Radio 021, novosadski „Dnevnik“ i urednici ovih medija, pred Višim sudom u Novom Sadu, pravnosnažno osuđeni da plate naknadu štete za povredu časti i ugleda tužioca

Gorana Uroševića koji se trenutno nalazi na odsluženju zatvorske kazne u Požarevcu. Tužba je usledila nakon vesti koja je objavljena na portalu Radija 021 i u listu „Dnevnik“, u novembru prošle godine, o presudi po kojoj su Urošević i Blažo Bošković iz Starih Ledinaca osuđeni na zatvorske kazne u trajanju od pet, odnosno četiri godine zatvora, zbog krivičnog dela iznude. U tekstu je pogrešno navedeno da se ta presuda odnosila na slučaj iznude iz 2007. godine (u tom procesu je tadašnji Okružni sud postupak protiv Uroševića obustavio), a ustvari se odnosila na slučaj iz 2009, kada su ova dvojica, kako se u presudi navodi, „pretnjama i batinama vršili iznudu nad većim brojem žena na Kačkoj petlji“.

Zakonom o javnom informisanju predviđeno je da svako lice na koje se odnosi netačna informacija, a koje zbog njenog objavljivanja trpi štetu, ima pravo na naknadu materijalne i nematerijalne štete. Pri tome, odgovornost ne bi smela da bude objektivna, već uslovljena odsustvom dužne novinarske pažnje. Novinari i odgovorni urednici su, naime, po zakonu dužni da pre objavljivanja informacije koja sadrži podatke o određenom događaju, pojavi ili ličnosti, sa pažnjom primerenom okolnostima, provere njeno poreklo, istinitost i potpunost. U konkretnom slučaju, dva novosadska medija su šturu informaciju o presudi zbog krivičnog dela iznude dopunila raspoloživim, ranije objavljenim informacijama, o tome da je protiv istih lica postupak pokrenut zbog slučaja iznude iz 2007. godine, dok se zapravo radilo o drugom slučaju iznude iz 2009. godine. Ključni problem u ovakvim slučajevima ostaje pitanje načina na koji sudovi cene dužnu novinarsku pažnju, odnosno pažnju primerenu okolnostima konkretnog slučaja. U praksi srpskih sudova je gotovo nemoguće, makar i samo ilustracije radi, naći presudu u kojoj sud zaključuje da objavljena informacija zaista nije tačna, ali da ne postoji osnov za naknadu štete, budući da novinar i urednik jesu postupali sa dužnom novinarskom pažnjom. Takođe, kada se pozivaju na odsustvo dužne novinarske pažnje kao razlog obavezivanja medija da plati naknadu štete, sudovi po pravilu propuštaju da jasno utvrde šta je zahtevani standard dužne novinarske pažnje nalagao u konkretnom slučaju. Ovo u praksi kreira situaciju u kojoj mediji praktično nemaju pravo na grešku, bez obzira na okolnosti u kojima je do greške došlo, te do potpunog ignorisanja zahteva profesije da se vesti, kao „kvarljiva roba“, objavljuju brzo, dok njihovo objavljivanje još ima smisla. U tom smislu je i u konkretnom slučaju, po svemu sudeći, jedino bilo važno da li je tužilac osuđen za slučaj iznude iz 2007. ili iz 2009. godine, a ne i to šta je zahtevani standard dužne novinarske pažnje nalagao u konkretnom slučaju, odnosno da li su novinari i urednici dve novosadske redakcije sa pažnjom primerenom okolnostima, u datim uslovima i imajući u vidu potrebu da se vesti objavljuju kada su aktuelne, objektivno mogli utvrditi da se u konkretnom slučaju radilo o dva, a ne o jednom krivičnom postupku, protiv istih lica, za dva ista, odnosno istovrsna krivična dela, sa različitim ishodom. Takođe, imajući u vidu da tužilac jeste pravnosnažno osuđen za krivično delo iznude, da je na izdržavanju kazne u drugom delu zemlje,

da je i njemu, ali i njegovom okruženju u zatvoru, pristup i regionalnoj štampi iz Novog Sada, ali i Internetu, verovatno ograničen, postavlja se pitanje kako je sud cenio nastalu nematerijalnu štetu. Naime, opšta pravila određivanja naknade nematerijalne štete podrazumevaju da se novčana naknada na ime pretrpljenih duševnih bolova zbog povrede ugleda ili časti, dosuđuje samo izuzetno, ako okolnosti slučaja, a naročito jačina bolova i njihovo trajanje, to opravdavaju. Ratifikovana Evropska konvencija za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda predviđa da se sloboda izražavanja može ograničiti, između ostalog, samo u meri u kojoj je to neophodno u demokratskom društvu. U konkretnom slučaju, svakako bi bilo interesantno videti na koji način je postupajući sud utvrdio da okolnosti slučaja, jačina bolova koje tužilac trpi i njihovo trajanje, opravdavaju novčanu naknadu nematerijalne štete, kao i sa kojih razloga je cenio da je u konkretnom slučaju određivanje novčane naknade neophodno u demokratskom društvu, odnosno da svrha zaštite prava tužioca nije mogla biti postignuta i na drugi način, uz poštovanje principa proporcionalnosti.

2.3. UNS, NUNS i NDNV pozvali su predsednika Srbije, Tomislava Nikolića, da donese odluku o pomilovanju Lasla Šaša iz Subotice koji od 20. jula izdržava kaznu zatvora zbog presude Osnovnog suda u Subotici, potvrđene presudom Apelacionog suda u Novom Sadu, kojom je zbog krivičnog dela uvrede kažnjen novčanom kaznom od 150.000,00 dinara, a koja je, rešenjem Osnovnog suda u Subotici, zamenjena kaznom zatvora u trajanju od 150 dana zbog neplaćanja novčane kazne u ostavljenom roku. Šaš je kažnjen po privatnoj krivičnoj tužbi vođe mađarskog desnog ekstremističkog pokreta „64 Županije“, Lasla Torockaja, zbog svog teksta koji je, kao pismo čitaoca, objavljeno 24. aprila 2007. godine u dnevnom listu „Magyar Szó“. Laslo Šaš je novinar koji je svojevremeno saradivao sa listovima na mađarskom jeziku, „Magyar Szó“ iz Novog Sada i „Hét Nap“ iz Subotice. U spornom tekstu Laslo Šaš je izneo kritiku delovanja Lasla Torockaja kao ekstremnog desničara, a u svoju odbranu izneo je da nije želeo da uvredi Torockaja, već da ovdašnjju omladinu zaštiti od velikomađarskog nacionalizma. Inače, sudski postupak vođen je u vreme dok je Laslu Torockaju bio zabranjen ulazak u Srbiju odlukom MUP-a, koji ga je označio kao ekstremistu. UNS, NUNS i NDNV istakli su da, zbog teškog materijalnog položaja, Laslo Šaš, ne samo da nije mogao da plati kaznu koja mu je presuđena, već je u drugostepenom postupku bio prinuđen da se sam brani, pošto nije mogao da plati advokata nakon što je advokat koji ga je zastupao u prvostepenom postupku preminuo.

O paradoksu da ukidanje zatvorske kazne za klevetu i uvredu i njeno zamenjivanje samo novčanom, izmenama Krivičnog zakonika iz 2005. godine, preti da dovede do toga da u Srbiji, po prvi put nakon dvadeset, a možda i više godina, neko završi u zatvoru zbog uvrede u medijima,

pisali smo pre samo dva meseca. Tada je aktivista Antifašističke akcije iz Novog Sada, Zoran Petakov, dobio rešenje o izdržavanju kazne zatvora u trajanju od sto dana, jer nije platio kaznu za uvredu Irineja bačkog, episkopa Srpske pravoslavne crkve, nanetu u televizijskoj emisiji „Klopka“ na BK televiziji još 2005. godine. Podsetimo, dok su do izmena zakona iz 2005. godine, kazne za klevetu i uvredu, i kada su izricane, po pravilu izricane samo kao uslovne, i povodom njih niko nije bio stvarno zatvaran, izmenama, koje su zatvorske kazne za uvredu i klevetu zamenile novčanim, stvorena je situacija u kojoj je moguće da onima koji su za klevetu ili uvredu novčano kažnjeni, a odbiju ili nisu u mogućnosti da izrečenu novčanu kaznu plate, ova kazna bude zamenjena kaznom zatvora. U uslovima teške ekonomske krize koja je dovela u pitanje i samu finansijsku mogućnost velikog broja novinara da plate izrečene kazne, ova mogućnost pretila da postane pravilo. Druga interesantna stvar je da su i slučaj Zorana Petakova, i slučaj Lasla Šaša, vezani za kritiku desnog ekstremizma, samo što je u jednom slučaju, kritiku u medijima izneo građanski aktivista, a u drugom slučaju, novinar. Dok je Petakov bio osuđen zbog mišljenja da Srpska pravoslavna crkva propagira ideologiju u kojoj se prepoznaju desni ekstremisti, te da su pojedine vladike Srpske pravoslavne crkve imale uticaj na stvaranje desničarskih ekstremističkih grupa, Laslo Šaš osuđen je zbog iznošenja kritike politike velikomađarskog nacionalizma koju zastupa vođa mađarskog desnog ekstremističkog pokreta „64 Županije“, Laslo Torockaj. U oba slučaja, kritici su bile izložene javne ličnosti, jednom, episkop Srpske pravoslavne crkve, drugi put, političar iz susedne Mađarske koji se zalaže za reviziju Trijanonskog ugovora iz 1920. godine, kojim su definisane mađarske državne granice. Obe presude krajnje su problematične sa aspekta usklađenosti sa ustavnim jemstvom slobode izražavanja, kao i sa odredbom Ustava Srbije kojom se garantuje da će srpski sudovi u ovakvim stvarima zakonske odredbe koje se tiču ljudskih prava, pa tako i prava na slobodu izražavanja, tumačiti u korist unapređenja vrednosti demokratskog društva, saglasno važećim međunarodnim standardima i praksi međunarodnih institucija koje nadziru njihovo sprovođenje, što bi drugim rečima trebalo da znači, saglasno praksi Evropskog suda za ljudska prava u primeni člana 10. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda. Slučaj Lasla Šaša bolno je pokazao koliko je Srbija izgubila odbijajući da još 2005. godine dekriminalizuje klevetu i uvredu. Punu dekriminalizaciju klevete i uvrede predvideo je tek Predlog Zakona o izmenama i dopunama Krivičnog zakonika koji je prethodna vlada uputila Skupštini Srbije na usvajanje 31. januara ove godine, ali koga Narodna skupština, do svog raspuštanja pre majskih izbora ove godine, nije stigla da usvoji. U međuvremenu, neposredno po isteku perioda na koji se ovaj izveštaj odnosi, već 3. avgusta, novi predsednik Srbije, Tomislav Nikolić, doneo je odluku o pomilovanju Lasla Šaša, tako da je on pušten iz zatvora u kome je proveo dve nedelje.

2.4. Ustavni sud Srbije usvojio je 4. jula ustavnu žalbu Brankice Stanković i Verana Matića, autorke istraživačkog serijala „Insajder“, koji se emituje na Televiziji B92 i odgovornog urednika te medijske kuće, te utvrdio da je presudama bivšeg Četvrtog opštinskog suda u Beogradu i bivšeg Okružnog suda u Beogradu, iz 2008, odnosno 2009. godine, povređeno njihovo ustavom zajemčeno pravo na pravično suđenje, te naložio ponavljanje postupka po žalbi protiv prvostepene presude bivšeg Četvrtog opštinskog suda. U konkretnom slučaju, Ustavni sud je našao da je pravo novinarkе i odgovornog urednika na pravično suđenje povređeno propuštanjem i prvostepenog suda, ali i drugostepenog – u postupku po žalbi, da izvedu dokaz koji su tuženi predložili, konkretno, da službenim putem zatraže dokument Ministarstva unutrašnjih poslova na koga su se tuženi pozvali i izvrše uvid u njega, kako bi utvrdili istinitost, odnosno vernost prenosa sporne informacije.

Ovaj slučaj tiče se televizijske emisije „Insajder“, autorke Brankice Stanković, emitovane na programu Televizije B92 još u decembru 2006. godine. Emisija se bavila položajem nosilaca tužilačkih funkcija, te mogućnostima vršenja nezakonitog uticaja na njihov rad. U delu emisije koji se ticao tadašnjeg Okružnog tužioca u Beogradu, Milovana Božovića, preneto je da je njegov sin, Ivan Božović, u Beloj knjizi MUP-a opisan kao čovek veoma blizak organizovanoj kriminalnoj grupi koja tesno saraduje s crnogorskom mafijom. Ista informacija početkom 2006. godine, bila je objavljena u drugim medijima, konkretno, u dnevnom listu „Blic“. Tokom postupka, tuženi novinari tvrdili su da su proverama preko više nezavisnih policijskih izvora dobili nesumnjivu potvrdu ove informacije, ali su se istovremeno i pozvali na pravo da štite poverljivost svojih izvora. Sama Bela knjiga predstavlja skup operativnih saznanja policije o grupama i pojedincima koji se bave organizovanim kriminalom, koji se kontinuirano dopunjuje i ažurira, a javnosti je najpoznatija njena verzija iz 2003. godine, koju je tokom vanrednog stanja, proglašenog nakon atentata na predsednika vlade, Zorana Đinđića, tadašnji ministar unutrašnjih poslova, Dušan Mihajlović, delio novinarima. Brankica Stanković tvrdila je da se u konkretnom slučaju radilo o kasnijoj verziji Bele knjige, sačinjenoj nakon vanrednog stanja. O tome da takve, novije verzije Bele knjige, postoje, javno je govorio i Ivica Dačić, nakon što je postao ministar unutrašnjih poslova 2008. godine. U konkretnom postupku, međutim, bivši Četvrti opštinski sud, iako je takav zahtev bio stavljen od tuženih, odbio je da službenim putem traži od Ministarstva unutrašnjih poslova konkretne operativne podatke, i osudio je novinare na osnovu pravila o teretu dokazivanja. Iako se u konkretnom slučaju Ustavni sud nije upuštao u ocenu da li je novinarima povređeno pravo na slobodu izražavanja na taj način što su osuđeni jedino iz razloga što u konkretnom slučaju nisu mogli da pribave dokument koji bi poslužio kao dokaz za njihove tvrdnje, a nisu mogli da ga pribave iz razloga što je taj dokument u konkretnom slučaju bio klasifikovan kao poverljiv, te kao takav novinarima objektivno nedostupan, ova presuda jeste

značajna iz više razloga. Prvo, njome su novinari dobili priliku da im se u ponovljenom postupku sudi pravično. Drugo, makar i posredno, potvrda Ustavnog suda da su sudovi dužni da utvrđuju činjenice u medijskim sporovima tako što će i službenim putem tražiti dokaze u slučajevima kad novinari, u nameri da štite svoje izvore ili zato što su im ti dokazi objektivno nedostupni, ne mogu da ih obezbede sami, nesumnjivo doprinosi slobodi izražavanja, ali i daje odgovarajuću težinu pravu novinara da štite poverljivost izvora. Ovde takođe valja reći i da u krivičnom postupku koji je vođen protiv novinarkе istim povodom, krivični sud jeste tražio od Ministarstva unutrašnjih poslova uvid u operative podatke koji se odnose na Ivana Božovića, te da je nakon što ih je i dobio, doneo presudu kojom je odbio tužbu za klevetu. Božović se na ovu presudu žalio, a predmet je tokom žalbenog postupka zastareo.